

Hjørdis Varmer: Det blodige oprør på St. Jan (1994), kapitel 15, 16 og 17

Handlingen foregår på St. Jan i 1733. Der ankommer flere slaver til øen. Nogle af dem flygter og skjuler sig i bushen. For at bevare kontrollen over slaverene indføre de hvide brutale straffe. Vil slaverne finde sig i at blive behandlet så dårligt?

15. kapitel

November kom med drønende hede og næsten ingen vind. Skyerne bulkede sig op i horisonten, men gav sjældent væde. Trommerne lød hver nat over St. Jan, og fakler lyste i vildnisset. Angsten krøb ind i dem alle.

Der skulle ikke meget til, før folk kom op at skændes eller slås. Deres nerver var blevet sat på en hård prøve, og nu kunne de næsten ikke klare mere. Ingen kunne klare mere.

Birgitta Sødttmann var rejst til St. Thomas. Hun ville have haft Helena med, men Helena ville blive hos sin far. Hun havde skreget og sparket, indtil hun fik sin vilje.

Da Birgitta var rejst, fik Helena og hendes far besøg af guvernør Gardelin. Han betragtede Reimo Sødttmann som sin søn og holdt meget af ham. Nu ville han aflægge ham en visit.

Gardelin havde haft mange bekymringer i de sidste måneder og trængte til ferie og hvile.

Da hans skib lagde til i Coral Bay, var Sødttmann nede for at tage imod ham. Det blev hjerteligt gensyn, og ingen af dem mærkede den skælven, der forplantede sig i jorden og fortalte om guvernørens ankomst til øen. De var for optaget af at spørge nyt til at høre slavernes hemmelige meddelelser, der gik som en løbeild over øen.

De var heller ikke klar over, hvor stærkt de undvegne hadede guvernør Gardelin. De vidste ikke, at slaverne i vildnisset anså ham for deres fjende nr. 1!

Det var Gardelin, der var skyld i al den ondskab, der lurede på øen. Det var ham, der havde givet ordre til, at de undvegne skulle have hugget fødderne af, når de blev fanget. Det var ham, de først og fremmest ville have fat i.

Om natten lød trommerne igen.

De tre negerledere var samlet på Wessuups plantage. De lagde planer. Nu skulle det ske!

Natten var sort, og månen var ny. De tre havde kun en tanke: at dræbe den mand, der havde givet ordre til, at deres fødder skulle hugges af.

De snakkede hele natten. Kvinderne opvartede dem med djævlørom og mad, og som natten skred frem, lod de deres budskab gå:

Dræb alle, der holder med Gardelin! Dræb den hvide mand og hans familie og hans venner!

Rommen gjorde sin virkning, og de tre ledere og deres sammensvorne faldt i søvn ud på morgenen

uden at gennemføre deres plan. Men rygterne løb fra bushen ud til de loyale slaver på de forskellige plantager.

Næste morgen gik Christian Sost til dr. Bødger. Han fortalte ham, at guvernøren ville blive dræbt, hvis han blev på St. Jan.

Bødger nikkede eftertænksomt. »Netop, hvad jeg selv tror,« sagde han. »Jeg må advare ham.«

Dr. Bødger fandt Gardelin oppe på Frederiksværn. Guvernøren blev overrasket, da Bødger bad ham rejse uden at tøve.

»Jeg er vel ikke mere udsat end så mange andre?« Gardelin lænede sig op ad en kanon og følte sig i sikkerhed.

»Det var Dem, der udstedte ordren!«

»Vi kan ikke bare lade tingene flyde og slaverne te sig, som de har lyst til.«

»Slaverne tror, at De har givet ordre til, at deres fødder skal hugges af.«

»Visse-vasse. Det kan de vel regne ud ikke passer.«

»Slaver venter altid, at det værste skal ske.« Dr. Bødger vendte sig væk fra Gardelin og så ud over det smukke landskab. De grønne træer og det dyblå hav. Så kiggede han igen på Gardelin. »Vi har ikke givet dem grund til at tro andet,« sagde han.

»Men De ved, at det ikke er rigtigt,« sagde Gardelin.

»De ved også, hvor maronerne holder til, så De må tale med dem og fortælle dem, at de tager fejl.«

»Så langt rækker min magt ikke. Rejs hjem!«

Gardelin fulgte ikke sin vens råd. Derimod udsendte han et nyt forbud. Han forbød de sorte at tromme.

- Og slaverne i bushen vågnede op til en ny dag, tunge i hovedet og langsomme i tanken. Men som dagen lysnede, fik de hold på deres planer.

På Frederiksværn flyttede man køkkenet inden for brystværnet. Kanonerne blev set efter, og soldaterne låste krudthuset op. De tog, hvad de skulle bruge. Så låste de igen.

Slaven Apinda, som var kommet til St. Jan med den sidste slavetransport, holdt øje med alt, hvad der foregik. Han var sendt op til Værnet af kompagniet for at gå til hånde. Han var ikke blevet mishandlet, men han hadede alligevel sit liv her. Hjemme havde han haft en høj rang. Her blev han ikke regnet for noget. Heller ikke blandt slaverne. De nye fik altid det sletteste arbejde og den dårligste mad.

Mest af alle hadede slaven Apinda den hvide mand. Det var ham, der var skyld i hans ulykke, og Apinda havde svoret, at han ville hævne sig. Hjemme i Afrika havde han koner og børn og magt. Her havde han intet.

Blodet kogte i hans årer. Han mærkede det dunke i panden. Ikke på grund af den rom, han havde drukket aftenen før, men af indestængt raseri. Han følte sine kræfter vende tilbage efter de sidste måneders sløvhed. Nu kom timen. De unge, hvide soldater gik rundt, så trygge, som ejede

de hele verden. De ville komme til at opleve noget andet om kort tid.

Christian Sost kendte de undvegnes planer. Den frihed, mester Bødger gav ham, gjorde, at han kom og gik både blandt de hvide og blandt slaverne i bushen. Han var deres medicinmand, og nu havde de også gjort ham til deres fortrolige.

Christian følte en gammel sorg vågne i sit bryst. Den brød op og gjorde ham usikker. Den hvide mand havde taget hans land fra ham. Han havde mistet sin familie, sin unge kone og sin lykke. Det tilgav han dem aldrig.

Derfor advarede Christian ingen. Heller ikke mester Bødger. Han vidste, at der ikke ville ske ham eller hans drenge noget. Men alle de andre! Christian følte sig syg og splittet i sit sind. Alle øens hvide var i yderste fare. Han vidste det, og han syntes, han burde advare dem, men han kunne ikke optræde som forræder mod sin egen race.

Christian Sost tav.

Trommerne tav også, og Gardelin var tilfreds.

Sent på dagen kom et handelsskib til syne ude på havet. Det var solidt udstyret med kanoner og andet grej. Man ventede ikke noget skib, og Gardelin satte kikkerten for øjet. »Det er dansk,« råbte han lidt efter. »Hejs mit flag og kip med det, så kaptajnen kan se, at jeg er her!«

Hans ordre blev udført, og soldaterne gjorde klar til at affyre en salut. Krudthuset blev igen åbnet, og Apinda fulgte nøje med i alt, hvad der skete.

Jan Gabriel lod flaget glide op og ned på stangen, men skibet ude i bugten sejlede videre, som om folkene om bord hverken kunne se eller høre.

»Giv hende en salut! Hun sejler forbi!« Gardelin var ophidset. »Kaptajnen må da forstå, at jeg er her!«

Soldaterne ved kanonerne ladede og skød.

Et øjeblik efter kom svaret fra skibet. Alle fem kanoner blev fyret af i retning af Frederiksværn, men skibet fortsatte sin sejlads.

»Er han fuldstændig idiot?« Gardelin blev mere og mere ophidset. »Fyr løs, til han forstår, at jeg er her!«

Soldaterne fyrede så hurtigt, de kunne. Skud på skud lød ud over vandet. Krudtrøgen hyllede Fortet og dem alle ind i grå tåge, mens Jan Gabriel fortsatte med at hive flaget op og ned.

Endelig svingede skibet rundt og fyrede guvernørens salut af. Ni skud. Gardelin smilede tilfreds og skubbede sin paryk på plads. Så gik turen i hastigt tempo ned til havnen. Skibet ankrede op ude i bugten, og han så, at der blev sat en båd i vandet.

Lidt senere bordede Gardelin *Dronning Anna Sophia*. Hun kom direkte fra det fjerne østen. For to år siden sejlede hun fra København med kurs mod den danske koloni Tranquebar i Indien. Hun var nået frem i god behold, og i de sidste 11 måneder havde hun været på vej til St. Thomas.

Guvernør Gardelin blev modtaget af kaptajn Eggers Lorentzen Holm med endnu en salut og en serie trommehvirvler. Gardelin besluttede hurtigt, at skibet skulle ligge natten over i Coral Bay og først sætte kurs mod St. Thomas, når det blev dagslys.

Hans ankomst om bord på dette stolte skib måtte gerne blive set af så mange som

muligt.

De undvegne havde også set skibet. De samlede sig og lagde råd op. Deres plan var klar, men det var ikke i denne nat, den skulle udføres!

Næste dag var det søndag. De tre ledere samledes igen på Wessuups plantage. Deres humør var på nulpunktet. Deres største bytte var sluppet fra dem. Masteren over alle mastere var sejlet væk i den tidlige morgen.

De drøftede situationen. Det tømte i romdunken. De lagde nye planer. De kunne ikke få fat i den, de helst ville ramme. Så måtte alle de andre undgælde.

Dræb alle hvide mastere!

Dræb alle, der holder slaver.

Dræb mænd, kvinder og børn.

For fremtiden skal slaverne herske på St. Jan.

Bolombo, Prins Aquasi og Kanta delte opgaverne mellem sig, og den nat lød trommerne igen over St. Jan.

Hans og Peter spillede brætspil med deres stedfar.

Helena Hissing sov ved siden af sin far. I søvne rakte hun ud efter hans hånd og knugede den.

Marianne Krøyer tog sin nyfødte søn i armene og gemte sig under tæpperne.

Nete van Stell havde kvalme og følte sig syg. Hun ventede sig igen. Hun tog Lille Gabriel på armen og gik ned ad trappen. Hendes mand var ved at sikre døren. Skodderne var allerede sat for vinduerne, og mørket lå tæt i krogene.

Trommemes dunken lød igen i den hede nat.

16. kapitel

Mange af plantagerne i nord, syd og øst ejedes af mænd, der boede på St. Thomas. I det daglige var det deres mesterknægte, der ledede plantagerne. Det vidste maronerne. De vidste også, at det var anderledes ude mod vest. Her boede de fleste hvide mastere på deres plantager. Det kunne give problemer.

Derfor sendte Bolombo, Aquasi og Kanta bud efter slaven Samba. Han var sukkerkoger hos Pietter Duurloo. De skænkede rom og serverede god mad for ham. De havde brug for hans viden om landet mod vest. På den del af øen var næsten alle slaver loyale overfor deres mastere. I hvert fald var ingen af dem flygtet.

Samba var kendt af alle på øen. Han var den bedste sukkerkoger, der nogen sinde havde været på St. Jan. Det var en kunst at få det meste og det bedste ud af sukkerrørerne. Og den bedste rom kom fra Duurloo's store plantage.

Samba var også kendt, fordi han var mild og venlig mod alle. Både mod sorte og

hvide. Derfor troede de hvide, at han var tilfreds med at tilbringe sit liv ved de dampende hede kokekar. Måske troede han det også selv. Han var en fredelig mand, som helst ville have alt til at forløbe bedst muligt. Men han var også veg, og han var let at lokke.

Nu hjalp den stærke rom og den gode mad til, og Samba følte sig bedre tilpas end nogen sinde før i sit liv. Han var kommet til St. Jan som barn og huskede ikke meget andet end slavetilværelsen. Nu følte han sig pludselig som en del af et nyt fællesskab. Han mærkede samhørigheden med de tre ledere, der lyttede opmærksomt til alt, hvad han fortalte om livet vest for Wessuups plantage. Han fortalte om Duurloo og Jannis van Beverhoudt, samtidig med at han spiste og drak og var midtpunkt.

Da han var færdig, fortalte de ham om planen: Når der lød tre kanonskud fra Værnet, skulle Samba gå i aktion. Tre skud betød, at Værnet var blevet indtaget.

Samba så tvivlende på Bolombo og Prins Aquasi.

Hvordan indtage et fort? Hvordan gjorde man det?

»Jeg har indtaget et fort i Afrika!« Prins Aquasi var ikke bange. »Vi har haft spejdere ude. Vi ved, hvor de sover, og hvor de gemmer krudtet!«

Samba var imponeret.

Han sad sammen med en konge og en prins og Kanta - den tredje leder. De tre mænd havde ikke rejst sig fra deres pladser, efter at Samba var bragt til sæde. De blev opvartet af slavekvinder. Andre slaver holdt vagt. De tre herskere lod sig vifte af udvalgte husslaver. Alt gik fornemt til.

Samba lovede at udføre sit job bedst muligt.

Han gik først til Susannaberg, som tilhørte Jannis van Beverhoudts datter. Hendes mesterknægt, Quassi, lyttede til hans ord, og han lovede at være på sin post, når tiden kom.

»Men lad pastor Grønnewald gå fri. Han er gammel, og han er en god mand. Han underviser børnene. Han skal skånes, men ingen andre skal slippe.«

Samba blev opmuntret af sin succes. »Vi kæmper for friheden,« sagde han. »Den hvide mand skal dø. Vi skal herske over St. Jan.«

»Den hvide mand skal dø. Vi skal herske over St. Jan,« gentog Quassi.

Samba havde fundet en forbundsfælle, og sammen gik de af sted for at sprede budskabet om den hvide mands endeligt.

De to udsendinge var enige om alt, men deres ord prellede af på de slaver, de prøvede at overtale til oprør. Mange var for sløve og trætte. Deres hjerner var holdt op med at fungere for længe siden. Andre var stadig klare i hovedet. Så klare, at de vidste, at de ikke kunne bekæmpe den hvide mand og gøre ham til slave og sig selv til ledere.

Atter andre følte sig som en del af den hvide familie, de var vokset op i og havde levet tæt sammen med i generationer.

Samba og Quassi truede; de bad, og de var overtalende. Intet hjalp. De andre slaver ville ikke være med. Men de var bange for de to mænd, der havde tæt forbindelse til Bolombo, Aquasi og Kanta; de frygtede lederne i bushen. De kunne finde på alt, og derfor turde de loyale slaver ikke advare deres mastere om, hvad der var i vente. De hviskede om det indbyrdes, men de røbede intet for den hvide mand. Stemningen var overalt som en feber. Fortættet og hed.

Jannis van Beverhoudt red sin daglige morgentur. Nu med sværdet ved sin side, og Pietter Duurloo sendte sine både på havet efter fisk. Livet formede sig, som det havde formet sig på de store plantager i årevis.

Den betændte byld var ude mod øst. Herfra var der rømmet hundredvis af slaver. Her var der ikke mange, der følte sig som del af en stor familie. Det ulmede som gløderne i et bål, og det gærede som alkohol i rom. Det sydede som den bragende sol, og den klamme hede gjorde de hvide våde af sved, så snart de var borte fra de kølige stuer, hvor slaver holdt viften i gang.

De tre steder, hvor oprørerne havde sat sig fast, blev der drukket tæt natten før angrebet. Der blev også danset. Vildere og vildere. Rom og varme steg de sammensvorne til hovedet. I morgen skulle det ske!

17. kapitel

Søndag den 22. november 1733 havde Høg kommandoen på Frederiksværn. Han forbød soldaterne at forlade deres post. Det var de stærkt utilfredse med. Når han eller Frøling ikke var der, plejede de at gå ned og forlyste sig blandt slavekvinderne, når dagen var forbi. Undtagen Jan Gabriel. Han gik ned til Cornelius Bødger. Deres venskab havde vokset sig varmt og stærkt i de måneder, der var gået, og Jan Gabriel tilbragte hellere aftenen sammen med Bødger og hans sønner end med en tilfældig kvinde. Han havde samme interesser som den kloge doktor, og han kunne lytte til hans ord i timevis.

Men denne søndag aften måtte alle blive inden for brystværnet. Korporal Høg havde fået en streng irettesættelse af guvernør Gardelin for at forsømme sine pligter som øverstkommanderende på Fortet, og det kom til at gå ud over de menige soldater. De var sure, men det endte alligevel med, at de satte sig til at drikke og spille kort sammen med korporalen.

Jan havde den tidlige vagt, så han drak ikke så meget som de andre. Ud på natten tumlede de til køjs, mere eller mindre døddrukne. Jan så op mod himlen og tog bestik af stjernernes position.

Da tiden var inde, gik han ind og vækkede Callundborg, som havde den sene vagt. Faklerne lyste på brystværnet, og nattens lyde var, som de plejede. Jan Gabriel hørte et dyr skribe i natten. Der fandt en kamp sted ikke langt fra, hvor han stod. Måske var det en dværghøne, der måtte lade livet.

Jan Gabriel strakte sig og fik rusket liv i Callundborg. Så krøb han i seng.

Han havde ikke sovet længe, før han blev vækket af en ny lyd. En lyd, som ikke skulle være der. Han satte sig op og lyttede. Der blev banket på brystværnets port! En eller anden var kommet helt op til Fortet uden at Callundborg havde opdaget ham.

Jan Gabriel var lysvågen. Han hørte Callundborg grynte. Det var fuldmåne, og ud ad den åbne dør kunne han se sin kammerat vakle hen mod porten. Det så stærkt ud til, at han havde sovet på sin post!

»Hvem der?« råbte han.

»Brænde til bålet,« lød svaret.

Jan undrede sig. Det var for tidligt at være ude, selv for slaver. Det var nat endnu. Hvad var det, der skete?

Han så Callundborg løfte den tunge bjælke af porten. Så blev den åbnet, og Callundborg sank sammen og forsvandt bag brystværnet uden en lyd. Det skete så hurtigt, at Jan Gabriel ikke nåede at tænke. Han så de sorte komme ind på gårdspladsen. De delte sig. Nogle løb hen mod korporal Høgs bolig, og andre hen mod det hus, hvor soldaterne - og han selv - sov.

De var bevæbnede. Jan hørte korporal Høg skringe. Han prøvede at vække Tiil, men han var fuld og sov som en sten. De sorte var kun få skridt fra døren. I mørket rullede Jan Gabriel sig ud over kanten på sin køje og ind under den. Han pressede sig ind til væggen og ventede.

Stilheden var uhyggelig. Så hørte han nøgne fødder mod gulvet.

Tiil rallede, da sværdet blev stukket i hans bryst.

De andre døde uden en lyd.

Jan Gabriel lukkede øjnene. Oprørerne måtte kunne høre hans hjerte dunke. Om lidt ville de opdage ham. Han trak næsten ikke vejret. Hvis han nøs, var det forbi. Han bed tænderne sammen og fik en bitter smag af blod i munden.

Hvor lang tid, der gik, vidste han ikke. Så lød der støj udefra. Han kunne høre slaverne åbne krudthuset. Han kunne lugte krudtet, da de ladede kanonerne. Han hørte dem snakke højlydt sammen. Så råbte de, og det lød, som om de skændtes. Et øjeblik efter drønedes det første kanonskud. Det var lykkedes for dem at fyre en af kanonerne af.

Jan Gabriel prøvede at følge med i, hvad der skete udenfor. Han kunne høre, at slaverne havde besvær med den anden kanon. Der lød kun et svagt brag fra den, men den tredje gik det bedre med, og et nyt skud drønedes ud over øen.

Hvad ville der nu ske? Ville de komme ind og søge efter mere af værdi - og finde ham? Hans kammerater var blevet ribbet for alt. De lå nøgne på deres køjer. Morderne havde ranet både deres tøj og deres våben. Hvis de kom ind for at søge efter mere, ville de måske finde på at kigge under køjerne. Så var det slut.

Men ingen fandt på at se under køjerne, og lidt efter hørte Jan Gabriel, at de forlod stedet. Han var alene tilbage omgivet af sine fem døde kammerater.

Han rystede over hele kroppen, da han lang tid senere forsigtigt krøb ud fra sit skjulested. Han var i undertøj og så sig om efter sin uniform. Den var væk. Han sneg sig hen til døren og kiggede ud. Der var tilsyneladende ingen, der holdt vagt.

Han listede hen til kommandantens hus. I det forreste rum var der tomt, og han gik ind i den bageste stue. Her stod et vindue åbent, og Jan Gabriel så ud og fik øje på korporal Høg et stykke væk fra huset. Han lå på maven i sin røde uniformsjakke. Jan Gabriel krøb ud ad vinduet og stod ved muren og så sig omkring. Der var stille som i en grav. Han bukkede sig sammen og krøb på hænder og knæ hen til sin korporal. Han var død. Dræbt af et skud i ryggen.

Ude af sig selv af rædsel rejste Jan Gabriel sig op og løb ud i gården. Et flag vajede fra flagstangen, men det var ikke Dannebrog, som det plejede, men en kulørt klud, som slaverne havde givet sig tid til at hejse, før de drog videre. Måske var det et tegn til deres medsamsvorne?

Jan Gabriel hakkede tænder trods den lune vind, der strøg ind over gårdspladsen. Han snøftede og mærkede, at han blev våd på kinderne.

Så krøb han hen til brystværnet modsat porten. Værnets båd lå nede ved kysten, men årerne, som normalt hang under soldaterhusets tag, var væk. Måske havde oprørerne taget dem med sig?

Jan Gabriel vidste, at hans eneste chance var at prøve at få fat i båden og slippe væk over havet. Han fandt to kæppe og huggede sig vej gennem det tætte kaktuskrat, som dækkede skrænterne ned mod stranden. Tornene rev hans undertøj i stykker, og hans nøgne fødder og ben blev revet til blods. Men han ænsede det ikke. Han måtte ned til stranden.

Han følte en ubeskrivelig lettelse, da han endelig slap fri af krattet. Stranden lå hvid og øde. Han stod med tilbageholdt åndedræt og lyttede. Der var kun de sædvanlige lyde af fugle og dyr.

Båden var låst med en kæde og en solid hængelås. Han havde ikke tænkt på at tage nøglen med, selvom den hang lige inden for døren i soldaterhuset. Han stod et øjeblik rådvild. Han måtte have båden fri. Hvad skulle han gøre?

Det var ved at lysne, og han var bange for at vise sig på stranden, men han måtte finde noget at slå hængelåsen i stykker med. Han tøvede længe. Så vovede han sig ud i lyset, men han måtte lede længe; før han fandt en sten af passende størrelse. Han samlede den op og knugede den i sin højre hånd, mens han stod stille og lyttede.

Med et for han sammen. Der var en lyd bag ham. Han snurrede lynhurtigt om på hælen og så skræmt hen mod det sted, lyden kom fra. Så åndede han lettet op. Det var bare en stor skildpadde, der krabbede sig op over det hvide sand. Han spejdede igen til begge sider. Så kiggede han ud over havet og op over skrænten. Der var intet at se. Han trak vejret dybt og smadrede stenen ned mod hængelåsen. Han syntes, det gav et brag, der måtte kunne høres over hele øen, men hængelåsen holdt.

Han bed sine læber til blods og græd af angst og vrede, da han for anden gang kastede stenen ned mod den genstridige lås. Det lykkedes. Låsen sprang op.

Han gjorde båden fri af kæden og skubbede den ud til vandkanten. Så fandt han et stykke træ. Det var ikke særlig langt, men det var det eneste, der lå i nærheden. Han vidste ikke, om det kunne lade sig gøre at drive båden frem med det som åre, men han måtte prøve. Han havde ingen anden mulighed.

Han ville forsøge at sejle tværs over Coral Bay til Høgs plantage. Han kunne se husene herfra, hvor han stod, og han kunne se, at der ikke var oprørere på stedet. Ikke endnu.

Han måtte over og fortælle Høgs kone, hvad der var sket. At hendes mand var død, og at de måtte væk så hurtigt som muligt. Han vidste, at Høg havde en kano liggende neden for sin ejendom.

Hvis han kunne nå at komme før oprørerne, havde han en chance for at slippe herfra med livet i behold.

Imens Jan Gabriel kæmpede for sit liv, var der stor aktivitet oppe på løjtnant Frølings plantage ved Waterlemon Bay. Løjtnanten havde hørt de to skud fra Værnet. Tre skud betød, at der var fare, men to skud havde ingen mening.

Mens han overvejede, hvad det kunne betyde, og hvad han skulle gøre, kom advarslen: En trofast slave kom løbende. Forvirret og stammende fik han fortalt om de sortes

hærgen.

Der var ikke et øjeblik at spilde. Frøling kendte sin pligt. Alligevel gik han ned og løste sin båd og sejlede væk fra øen med sin familie og sine 17 loyale slaver og de få ejendele, hans kone nåede at samle sammen, før de i huj og hast kom om bord i båden og roede over mod Tortola.

Frøling fik følge af mange andre. En hel armada af småbåde stak ud fra nordkysten med kurs mod Tortola. Rygterne var løbet hurtigt, og de hvide og deres loyale slaver vidste, at det var alvor, når Bolombo, Aquasi og Kanta stod i spidsen for myrderierne. De tre mænd hadede de hvide, og de hadede også de sorte, der ikke havde sluttet sig til dem i bushen. Der var ikke et øjeblik at spilde.